

Arrest

nr. 233 988 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MARISSENS
Jozef Verbovenlei 32
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 23 oktober 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MARISSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VAN BEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:*

Naam: [...] + kind : [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:3

X de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst onvoldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij nietten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene huwde op 16.05.2015 met B. Y., gevestigd in België (F+ kaart)

Zij kwam op 16.03.2017 naar België met een visum in het kader van gezinshereniging (B11).

Hun kind is in Marokko geboren op 26.10.2016 en op 06.02.2018 naar België gekomen met een B11 visum.

Op 16.06.2017 werd E.M.F. in het bezit gesteld van een A-kaart tot 26.05.2018.

Voor het bekomen van een verlenging van de A-kaart dienen aan bepaalde voorwaarden voldaan te worden waaronder het voorleggen van voldoende bestaansmiddelen.

Uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen blijkt onvoldoende dat deze regelmatig, stabiel en voldoende zijn.

Op 22.08.2018 heeft betrokkene geen bewijzen van bestaansmiddelen voorgelegd, enkel een attest van het ocmw dat betrokkene niet ten laste was. De gemeente heeft hierop effectieve bewijzen van bestaansmiddelen gevraagd. Om de bestaansmiddelen van 2018 aan te tonen heeft betrokkene de belastingen van 2017 voorgelegd met de inkomsten van 2016 !

Hieruit kunnen wij echter niet opmaken of betrokkene voldoet aan art. 11 §2 eerste lid, 1° van de wet. Bijgevolg hebben wij op 17.10.2018 een duurzame verankering overgemaakt, betekend op 22.01.2019 die haar moest toelaten alsnog de noodzakelijke stukken voor te leggen.

Werden hierop voorgelegd : werkloosheidsuitkering, maar geen uitkering voorgelegd van december 2017 tot en met juli 2018. Een paar dagen interimcontracten van eind 2017 en oktober 2018, een paar sollicitaties (heel weinig en zonder resultaat), Nederlandse les betrokkene. Tevens werd ook een IBO contract voorgelegd van de referentiepersoon vanaf 04.01.2019 voor 320 uren. Er werd echter niet aangetoond of de referentiepersoon deze tewerkstelling ook effectief gestart is, want uit de dimonaregistratie van Dolsis blijkt dat die tewerkstelling niet werd geregistreerd en dus normaal ook niet opgestart.

Over welke inkomsten betrokkene en het gezin genoten van december 2017 tot en met juli 2018 en van november 2018 tot heden werd tot op heden met geen enkel bewijs gestaafd. We kunnen dus wel degelijk stellen dat aan art. 11 §2 eerste lid, 1° niet voldaan werd en de bestaansmiddelen nog steeds onvoldoende werden aangetoond.

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 16.03.2017, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van twee en een halfjaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Het gezamenlijk kind is nog niet leerplichtig en kan zowel de moeder vergezellen of bij de vader blijven en eventueel voor de nodige kinderopvang zoegen. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid andere, ...) die de permanente aanwezigheid van betrokkene vereisen. Indien de referentiepersoon zich inspent om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerminst actief zoeken naar werk, kan opnieuw een visum gezinshereniging aangevraagd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en luidt als volgt:

"A.

Het bevel grondgebied te verlaten schendt het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Uit de gegeven omstandigheden blijkt dat er een gezinsleven is en het om een gezin/familie gaat (cf EHRM 12 juli 2001, K. et T./Finland, § 150). Verzoekster en haar man zijn getrouwd op 16 mei 2015. Van zodra verzoekster de toelating bekwam begaf zij zich naar België en voegde zij zich bij haar man tesamen met hun gemeenschappelijk zoontje. Sedert haar aankomst in België verbleef zij steeds bij haar man zo tot op heden. (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/France, § 21).

Vervolgens kan er worden vastgesteld dat er een inmenging is door de weigering van het verzoek tot gezinshereniging. Verwerende partij dient hierbij een evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de gevolgen van haar beslissing.

De Raad Vreemdelingenbetwistingen stelde in het verleden het volgende (RvV 80.364):

"...Rekening houdend enerzijds met de eisen van artikel 8 van het EVRM alsook andere bepalingen van het Verdrag die een garantie inhouden en niet enkel een goede wil of de regeling van de praktische besommeringen, anderzijds dat dit artikel voorgaat op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 december 2010, n°210.029) dient de administratieve overheid voordat zij een beslissing neemt een zeer grondig onderzoek te voeren in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had. "

B.

In casu doet de verwerende partij afbreuk aan de garanties zoals opgenomen in het artikel 8 van het EVRM en schendt zij daarmee het betreffende artikel zoals hieronder staand uiteengezet.

Teneinde de situatie zeer concreet te kunnen toelichten brengt verzoekster het politieverhoor van 09 en 16 oktober 2019, het attest gevangenschap van 28 november 2019 en de beschikking van 14 november 2019 van de raadkamer van de rechtbank eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen bij.

Verzoekster wenst met huidig beroepsverzoekschrift aan te tonen hoe belangrijk het is om zich te voegen met haar man alsook hun zoon en toekomstige kindje (zij is vijf maanden zwanger van hun tweede kindje).

De man van verzoekster kampt met een verslavingsproblematiek (drugs en alcohol), de man van verzoekster is zeer instabiel.

De man van verzoekster kan voorlopig nog geen vaste maandelijkse loonfiche overmaken gelet op zijn verslavingsproblematiek. Verzoekster wenst hieromtrent mede te delen dat de man van verzoekster professioneel actief was zoals ook blijkt uit de stukken die werden overgemaakt na de duurzame verankering overgemaakt en betekend op 22 januari 2019, doch dat het inderdaad om interim contracten gaat.

Partijen hebben met de professionele activiteiten (interim contracten) die de man van verzoekster heeft uitgeoefend steeds voldoende gehad om in hun behoeften te kunnen voorzien. Dit blijkt ook uit het negatieve attest van het OCMW.

De verslavingsproblematiek van de man van verzoekster heeft ernstige gevolgen.

3

Verzoekster is de stabiele persoon in de relatie, actueel heeft zij de hulpverlening ingeschakeld om haar man te kunnen begeleiden alsook de nodige steun aan verzoekster te kunnen bieden om haar hierin te helpen.

Actueel is de situatie zodanig geëscaleerd dat verzoekster het slachtoffer is van intra familiaal geweld. Uit het proces verbaal van 9 en 16 oktober 2019 zoals bijgebracht blijkt dat de man van verzoekster niet alleen haar, doch ook hun gemeenschappelijke zoon en toekomstig kindje in gevaar brengt.

De situatie werd zeer ernstig genomen in die mate dat de man in de gevangenis werd en wordt vastgehouden.

De zaak staat 11 december 2019 voor de AC2 kamer, correctionele rechtbank eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen. Verzoekster stelde zich burgerlijke partij ten aanzien van haar man.

Actueel wordt er in samenwerking met het CAW Antwerpen, Wijkteam Deume, Buurthuis Dinamo, Ten Eeckhovenlei 337, T: 033262214 en GSM: 0476 88 13 45 en C03 Antwerpen een heel kader uitgewerkt om het gezin en dan vooral verzoekster te begeleiden in deze hele situatie.

Verzoekster is een onmisbare schakel in dit geheel, de beslissing tot intrekking van verblijf heeft zeer nefaste gevolgen niet enkel voor verzoekster, doch ook voor het gehele gezin en meer specifiek voor het minderjarig zoontje en het niet geboren kindje.

De vraag stelt zich of de man van verzoekster gelet op zijn verslaving en actuele gevangenschap wel in staat zal zijn om de nieuwe visumaanvraag op punt te stellen.

Verzoekster kan onmogelijk hun gemeenschappelijke zoontje en toekomstige kindje alleen achterlaten bij haar man. Actueel zou dit ervoor zorgen dat hun fysieke integriteit, affectieve, morele, intellectuele of sociale ontplooiingskansen in het gedrang komen. Evemin kan zij naar Marokko gaan met hun gemeenschappelijke zoontje en toekomstige kindje daar zij niet weet in hoeverre de man van verzoekster in staat is zelfstandig de nodige documenten te verzamelen voor een visum gezinshereniging. Bovendien is hun zoontje heden drie jaar, hij gaat reeds naar de eerste kleuterklas. Hun zoontje zou een enorme achterstand oplopen indien hij verplicht wordt terug te keren naar Marokko

niet wetende wanneer hun zoontje zich terug kan voegen bij de vader en zijn schoolactiviteiten terug kan verderzetten. Hun zoontje was anderhalf jaar toen hij naar België is gekomen, hij verblijft actueel reeds bijna twee jaar in België. Hij verblijft al langer in België dan dat hij in Marokko heeft gewoond. Hij leert momenteel zeer uitgebreid de Nederlandse taal, dit zal hem ontnomen worden indien hij terug dient te keren naar Marokko.

In alle opzichten is de intrekking van het verblijf dan ook een inmenging in het privé-leven van partijen welke zeer ernstige gevolgen gaat teweeg brengen.

Zij wenst bovendien mede te delen dat de hulpverlening (CAW/C03) een concreet plan gaat uitwerken, doch dat zij dit actueel nog niet kan voegen daar het verloop en het vonnis naar aanleiding van de zitting van 11 december 2019 voor de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen dient te worden afgewacht.

Verzoekster voegt deze navolgende stukken van zodra zij deze bekomt.

Volledigheidshalve wenst verzoekster toe te voegen dat zij alles in werking zal stellen om zelf professioneel actief te zijn van zodra zij opnieuw over een wettelijke verblijfsvergunning beschikt

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het wordt uiteengezet als volgt:

“Verwerende partij nam een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten daar betrokkene niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet.

Artikel 11 § 2 stelt zeer duidelijk het volgende:

“... De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is van zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°....”

Uit het bovenstaande relaas, welke verzoekster volledig wenst over te nemen wat betreft het tweede middel, blijkt voldoende dat verzoekster slachtoffer is van intra familiaal geweld en de man zich hiervoor dient te verantwoorden voor de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Zij stelde zich bovendien burgerlijke partij zoals blijkt uit de beschikking van 14 november 2019 van de raadkamer van de rechtbank eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen.

De feiten zijn zeer ernstig in die mate dat de man van verweerster in gevangenschap blijft in afwachting van de zitting voor de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Gelet op deze situatie kan er geen beslissing tot intrekking verblijf genomen worden.”

2.3. In het derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Verzoekster betoogt :

“Verwerende partij heeft nooit kunnen vaststellen dat verzoekster een actueel gevaar betekent voor de openbare orde en veiligheid. Verzoekster heeft zich steeds gedragen als een bonus pater familias. Zij is komen inwonen bij haar man van zodra zij hiertoe de toelating kreeg.

Er zijn in casu dan ook geen redenen die inmenging in het privéleven verantwoorden tegenover de bescherming van de belangen van de overheid. In casu is er geen correcte afweging gemaakt tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de belangen van verzoeker, met name de bescherming van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Verzoekster verwijst hieromtrent tevens naar hetgeen zoals supra uiteengezet.”

2.4. De middelen worden samen beoordeeld.

2.4.1. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10.

(...)”

Volgens artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet moet de vervoegde vreemdeling bewijzen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

Artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat deze bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, dat rekening wordt gehouden met hun aard en regelmatigheid, dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen, dat de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking worden genomen en dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Alvorens de verwerende partij overging tot het nemen van de thans bestreden beslissing, bracht zij verzoekster met een brief van 17 oktober 2018, ter kennis gebracht op 22 januari 2019, ervan op de hoogte dat haar dossier werd onderzocht, in het bijzonder in het licht van de mogelijkheid om een einde te stellen aan haar verblijf op grond van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet. In casu werd haar gevraagd om alle documenten aan te brengen die zij nodig achtte. Als mogelijk belangrijke documenten werden de volgende voorbeelden gegeven in de brief:

“bv: recente bewijzen van bestaansmiddelen. Van wat heeft uw gezin van mei 2017 tot en met heden geleefd? Gelieve hiervan bewijzen over te maken. Indien de referentiepersoon/echtgenoot niet werkt, gelieve dan ook sollicitaties voor te leggen als bewijs van het actief werk zoeken. Indien de referentiepersoon/echtgenoot door de RVA werd vrijgesteld van het zoeken naar werk, gelieve ons dit attest over te maken. Mocht er een medische reden zijn da de referentiepersoon/echtgenoot niet mag of kan werken gelieve ons dan een uitgebreid attest van de specialist voor te leggen. Indien u zelf werkt mogen ook deze bewijzen voorgelegd worden.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt worden bij de gemeentelijke administratie.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot, de vervoegde vreemdeling, niet aantoonde te beschikken over de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster betoogt dat zij met de interim contracten steeds voldoende hebben gehad om in hun behoeften te kunnen voorzien en dat dit ook zou blijken uit het negatieve attest van het OCMW, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat geen enkel bewijs werd voorgelegd betreffende de inkomsten die betrokkene en het gezin genoten van december 2017 tot en met juli 2018 en van november 2018 tot heden en de bestaansmiddelen dus onvoldoende werden aangetoond. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij ter zake rekening houdt met de actuele situatie.

Verzoekster stelt dat haar echtgenoot geen vaste maandelijkse loonfiche kan overmaken ingevolge zijn verslavingsproblematiek. Echter, de verslavingsproblematiek van haar echtgenoot werd, ondanks het gestelde in de brief van 17 oktober 2018, niet door verzoekster ter kennis gebracht van de verwerende partij, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden.

Verzoekster toont dus niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk zou hebben gehandeld door te stellen dat de betrokkene niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster betoogt verder dat zij het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, dat de feiten zeer ernstig zijn en dat haar echtgenoot in gevangenschap verblijft in afwachting van de zitting van de correctionele rechtbank van Antwerpen. Volgens haar werd hier ten onrechte geen rekening mee gehouden, terwijl artikel 11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat in zulk een geval geen einde kan

worden gemaakt aan het verblijf. Derhalve kon geen beslissing tot intrekking van verblijf worden genomen, zo betoogt zij.

Gelet op de hiervoor vermelde brief van 17 oktober 2018, wist verzoekster, of behoorde zij te weten dat haar verblijfsrecht ter discussie stond. Desalniettemin blijkt dat geen van de stukken waarop zij zich thans beroept om aanspraak te kunnen maken op de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet door haar werden overgemaakt aan de verwerende partij. De processen-verbaal van verhoor die zij als stuk 3 voegt bij het verzoekschrift dateren nochtans van 9 en 16 oktober 2019, en dus van voordat de bestreden beslissing werd genomen, en uit niets blijkt dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest deze stukken ter kennis te brengen van de verwerende partij. Voorts verwijst zij naar het stuk 5, zijnde de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen houdende verwijzing van verzoeksters echtgenoot naar de correctionele rechtbank, daterend van 14 november 2019 van na het nemen van de bestreden beslissing. Eenzelfde vaststelling dringt zich op inzake het arrest van gevangenschap van 28 november 2019 en het zwangerschapsattest dat zij ter zitting neerlegt. De verwerende partij kon hiermee dus geen rekening houden toen zij de beslissing nam. Al deze stukken stellen de Raad voor een bevoegdheidsprobleem. Immers moet hij zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat ogenblik door het bestuur gekende feitelijke en juridische gegevens (RVS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou dan ook zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd, hetgeen er in casu toe leidt dat ze niet in de debatten kunnen worden betrokken om de wettigheid van de bestreden beslissing te ondermijnen.

Een schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet ook op deze gronden niet aangetoond.

2.4.3. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ook rekening gehouden met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*, zoals artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft. Verzoekster werd ook specifiek gewezen op deze bepaling in het schrijven van 17 oktober 2018, toen zij werd uitgenodigd om de nodige stukken bij te brengen.

De betreffende motivering gaat als volgt:

“Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 16.03.2017, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van twee en een halfjaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Het gezamenlijk kind is nog niet leerplichtig en kan zowel de moeder vergezellen of bij de vader blijven en eventueel voor de nodige kinderopvang zorgen. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid andere, ...) die de permanente aanwezigheid van betrokkene vereisen. Indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan opnieuw een visum gezinshereniging aangevraagd worden.”

Aldus is wel degelijk rekening gehouden met het privéleven waarop verzoekster doelt. Verzoekster voert tegen deze motivering bezwaren aan die gestoeld zijn op de schending van de artikelen 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, en die alle hun oorsprong vinden in de zware drugs- en alcoholverslaving van haar man, het door haar geschetste huiselijk geweld en de aanhouding en correctionele procedure tot gevolg, waaraan zij toevoegt dat zij een onmisbare schakel is om haar man te kunnen begeleiden in deze, maar, zoals hiervoor reeds is gebleken, kan de verwerende partij niet worden verweten dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden, nu zij van deze elementen niet op de hoogte werd gesteld. De Raad herhaalt dat hij zich niet kan steunen op elementen die niet ter kennis waren van de verwerende partij op het moment dat zij de bestreden beslissing nam, om deze als niet deugdelijk af te doen.

In de mate overigens, dat verzoekster erop wijst dat zij geen gevaar voor de openbare orde betekent en er dan ook geen redenen zijn om de inmenging in haar privéleven te verantwoorden, moet erop worden gewezen dat de mogelijkheid tot de beëindiging van het verblijfsrecht is voorzien bij artikel 11 van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij rekening moet houden met in artikel 11, §2, vijfde lid opgesomde elementen. Waar verzoekster van oordeel is dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen omdat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, geeft zij zich over aan wettigheidskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Waar verzoekster er doorheen haar middelen die gelieerd zijn aan de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet van uit gaat dat zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen “zonder bevel om het grondgebied te verlaten”. Indien alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden genomen, dan kan verzoekster hiertegen in rechte treden.

2.4.4. Verzoekster heeft geen onwettig handelen van de verwerende partij aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS